

Písň: 25 (1-4), 635, 686.

1. čtení: 1K 13, 1-13

2. čtení (základ kázání): Mt 7, 21-23

3. čtení (poslání): 1J 4, 16-17

Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal, jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“

Ne každý vejde do království nebeského. To je snad zarážející věta, na to přeci nejsme zvyklí. O tom, že by někdo nevstoupil do Božího království, že by někdo nebyl spasen, ale naopak byl zatracen, o tom se nemluví. Jako by to bylo něco nekorektního, nepatřičného. Jakoby se ani neslušelo připustit, že někdo snad není hoden spásy, že není ani omilostněn, ale že je dokonce navěky zavržen. Jenže Pán Ježíš tak mluvil.

Nejen že jsou na světě lidé, kteří nevstoupí do království nebeského, ale jsou to i takoví, kteří Ježíše nazývají Pánem a jednají mocně v jeho jménu. Prorokují, vyhánějí demony a konají mocné činy, tedy zázraky. Ale on je nikdy neznal. Nečiní vůli Otce v nebesích. Zůstanou tedy venku. Pán je od sebe odhání jako ty, kdo se dopouštějí nepravosti.

Je tedy snad něco špatného na tom, nazývat Ježíše Pánem a jednat v jeho jménu? To zcela jistě ne. Vždyť on sám vymítal demony a konal mocné činy. Jeho učedníci to dělali také a bylo to správné. Sám je k tomu vyzval. A my tu výzvu, to poslání, máme slyšet také pro sebe. Ježíš Kristus volá k následování a je dobré slyšet a přijmout. V tom, co ti mnozí odmítnutí dělali tedy chyba není. Musí být jinde.

Prorokovat, vymítat zlé duchy, nebo činit mnoho mocných činů, to vše v Kristovu jménu, to může být konáním Boží vůle, ale také to může být dopouštěním se nepravosti. Může to být k životu, a může to být ke smrti. Důležité při tom všem není co přesně je konáno, ale proč, z jakých pohnutek, z jakého srdce. Co nás vede k jednání? Dva dělají totéž a není to totéž. Srdce obou může být nastaveno zcela odlišně.

Prorokovat, vymítat zlé duchy a činit mocné činy v Kristovu jménu lze také bez Krista, jako nepravost. Tak to plyne z našeho textu. Když to všechno někdo dělá a ještě se k tomu hlasitě dovolává Ježíše jako svého Pána, vůbec to nemusí nutně znamenat, že je to pravda. Stačí se ohlédnout do církevních dějin a uvidíme mnoho příkladů zneužití Božího jména, většinou k mocenským účelům. Dokonce i dnes se najdou lidé, kteří dávají přednost vlastním zájmům před Kristovým evangeliem a přitom se ho klidně dovolávají.

Tím rozhodujícím co odlišuje navenek stejné jednání a vyznávání je láska. Kristova láska k bližnímu, dávající v krajním případě sebe sama. Tak to napsal apoštol Pavel ve svém prvním listu Korintským. Kdyby konal zázraky, měl všechno poznání a zjevení všech skrytých věcí, kdyby i sám sebe vydal k upálení, ale neměl by lásku, nebylo by to vůbec k ničemu. Proroctví a andělská slova by vyzněla jako dunění zvonu, a konání mocných činů by bylo jen laciným kejklřstvím. Dokonce nejvyšší možná oběť sebe sama by zůstala prázdná a zbytečná.

To pro nás může znamenat mnohé. Třeba to, že hlasité a viditelné projevy zbožnosti spojené třeba s konáním zázraků nás nemusejí, ani nemají oslnit. Můžeme si totiž položit otázku: chce zviditelnit sám sebe, předvést co umí a prosadit nějaký zájem, nebo jedná z lásky a bez postraních úmyslů pomáhá druhým? O nic jiného tolik nejde, než právě o úmysl, je důvodem láska, nebo něco jiného? Nemusíme naletět podvodníkům, když víme, že i podvodníci mohou umět dělat zázraky a přece je Pán Ježíš nikdy neznal.

Pak z toho také plyne, že nemusíme nikomu schopnost mimořádných činů závidět. Nejsou tak důležité. Protože mohou být ke zlému stejně jako k dobrému, nemusíme se k nim upínat ani toužit po takové schopnosti. Důležitá, nezbytná, je láska k Bohu a k bližnímu. Jen ta rozhoduje. Bude-li Pán chtít, abychom konali mimořádné činy, pak nás k tomu také vybaví. Toužíme-li po takové službě, Pán o tom ví. Můžeme mu věřit, vždyť vše dobré co máme a umíme je stejně Božím darem. S láskou se věnujme obyčejným věcem, to stačí. Pán nám dá co potřebujeme.

A také je dobré pamatovat na to, že nestačí jen vyznávat, říkat Pane, Pane, protože to samo o sobě by bylo málo. Vždyť to nestačí ani doprovázeno mnohými mocnými činy. Ale přitom platí slovo z listu Petrova – láska přikryje množství hříchů. V tom není jen varování před prázdným, bezobsažným dovoláváním se Kristova jména bez lásky. Také smíme vědět, že láska je největším darem. Kdo miluje, nemusí už nic jiného, ani konat jakékoli skutky. Ty mohou být třeba i falešné, ale Kristova láska je vždy jen pravá. A skutky z lásky, ať velké nebo malé, jsou také vždy pravé.

Pane, děkujeme za ujištění, že nás přijímáš z lásky, i bez velkých skutků. Prosíme, dej nám vždy rozeznat, co je důležité a co zbytečné a důležitého se držet. Prosíme, ať nikdy nechybí mezi námi tvá láska.

Amen